Мал. В. ГЛИВЕНКА

Урожай: — Мені хата потрібна, а не лозунги!..

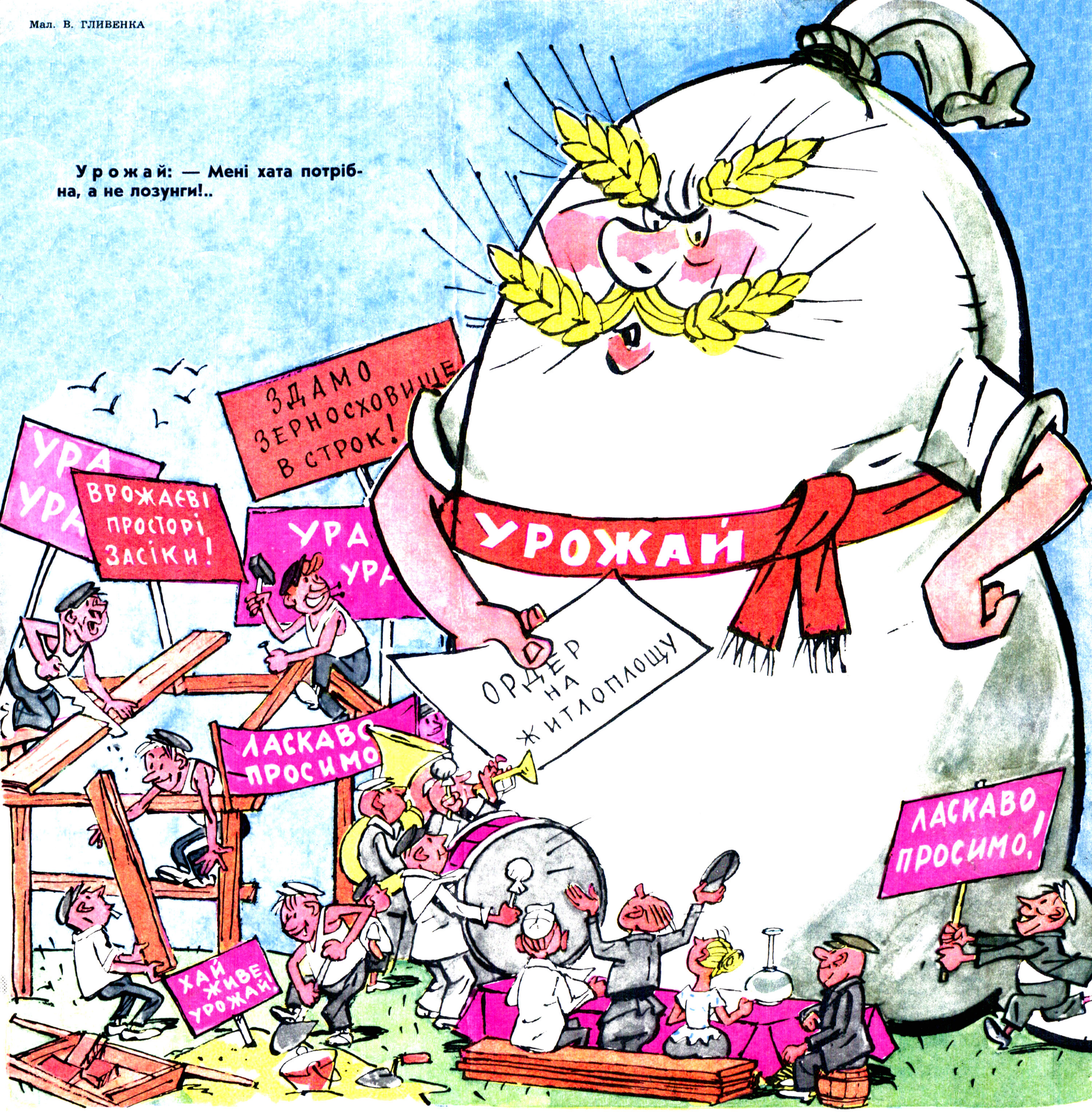

перець

№ 14 (553) РІК ВИДАННЯ XXV Ціна 10 коп. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1965

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

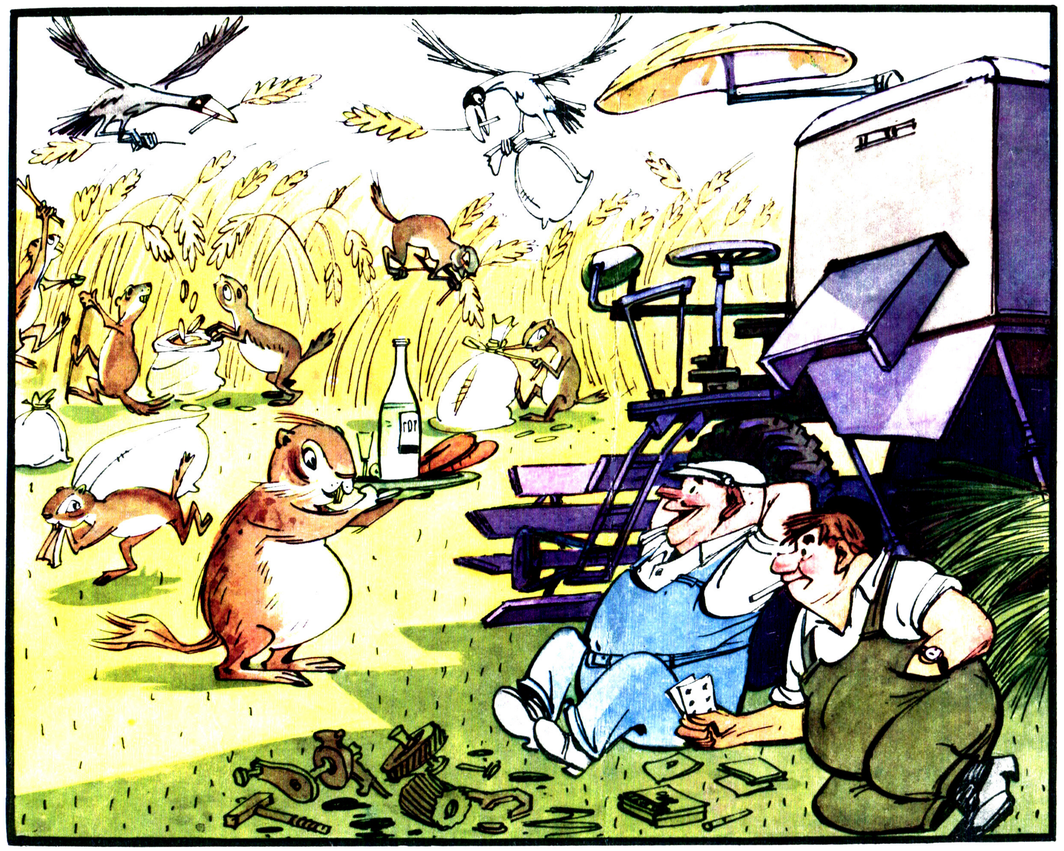

— А це вам могорич від нашого трудового колективу...

Телеграфне Агентство Перця

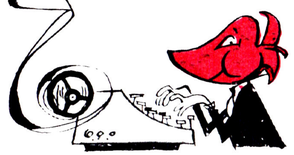

ПАМ'ЯТНИК СОБІ

ГЕНІЧЕСЬК, Херсонської області. (Наш кор.). На території Геніческого винзаводу днями відбулося урочисте відкриття пам'ятника відомому бракоробові. Пам'ятник виконано у формі величезної пляшки з етикеткою «Вермут, міцний, білий».

Будівельним матеріалом для цієї грандіозної споруди послужили 4519 пляшок вермуту, які недавно повернули заводові з магазинів через те, що у вині появився непередбачений рецептурою сторонній осадок.

СВИНІ-НЕВИДИМКИ

УМАНЬ, Черкаської області. (ТАП). У Рижавському колгоспі ім. Карла Маркса, з'явилась порода свиней-невидимок. Характерно, що доки вони бігають в артілі, їх видно, а тільки потрапляють в інші руки, негайно зникають з очей.

Так, при продажу колгоспом Ладижинській дільничій лікарні 13 підсвинків (накладна № 1912) три з них щезло. Дехто твердить, ніби підсвинки розбіглися по дворах головного лікаря Бабієнка А. П., старшого бухгалтера Руденка В. Т. та шофера лікарні Кобка А. І. Але це тільки догадки. Бухгалтер Руденко виписав документа лише на 10 підсвинків. А на трьох, котрі стали невидимими, він ніяких документів не виписував.

БІБЛЕЙСЬКЕ ЧУДО

ХОРОЛ, Полтавської області. (Наш кор.). З шумним успіхом тут проходять виступи самодіяльного ансамблю маслоробів — майстрів оригінального жанру. З високою технічною досконалістю ансамбль, керований самим директором Хорольського маслозаводу, демонструє населенню біблейське чудо — перетворення місцевої річки Лагодинки на молочну ріку з кисільними берегами. Єдина вада цього чуда — нестерпний дух, який іде з річки і примушує мешканців райцентру, що живуть поблизу, затуляти носи.

НОВІ ПОКЛАДИ

СТАНЦІЯ ГЕЙКІВКА (Дніпропетровщина). Тут ждуть шукачів природних скарбів — геологів. Стараннями директора Христофорівської птахофабрики В. М. Демченка та директора радгоспу «Комуніст» Ф. Н. Терновського на станції створено свіжі поклади цінних мінеральних добрив — суперфосфату та аміачної селітри.

Розробку покладів можна провадити відкритим способом: суперфосфату — з кам'яної брили вагою 60 тонн, а селітри — з паперових мішків.

Геологи можуть не поспішати. Поклади тут лежатимуть ще довго, бо обидва директори нікуди вивозити міндобрив не збираються.

БУТИ ЧИ НЕ БУТИ...

НОВГОРОДКА, Кіровоградської області, (ТАП). Голова виконкому селищної Ради т. Коцар О. К. поставив перед населенням райцентру справжню гамлетівську проблему. У своїй директиві домовласникам він категорично вимагає: «ЗНИЩИТИ БУР'ЯНИ ПО ВУЛИЦІ ПРОТИ СВОГО ПОДВІР'Я». І тут же додає: «ЗА ВИКОНАННЯ ЦЬОГО РОЗПОРЯДЖЕННЯ — ШТРАФ 10 КРБ.».

Стоять тепер мешканці райцентру у позі Гамлета з занесеними сапами і міркують: бути чи не бути — знищити бур'яни і платити штраф, чи — хай живуть бур'яни і десятка в кишені?!

ЧЕРВИВИЙ ГРИБ

(БАЙКА)

Надибав дядько свіжий гриб,
Що тільки вранці під пеньком з'явився.
«Ех, шкода зрізувать, коли б
Він трішки більшенький розвився!
Ні, певне, підожду деньок —
Ото вже підросте боровичок».
Та й геть подався.
Через якийсь там день,
Набрівши на той самий пень,
Аж засміявся, застрибав щасливий
І гриб великий та красивий
Забрати нахилився,
Та роздивився,
А він уже ворушиться — червивий.

Хто невідкладні речі відкладає,
Нехай про цього грибника згадає.

В. ЗАЄЦЬ.

м. Ірпінь,
Київської області.

У деяких місцевих Радах порушують порядок прийому трудящих.

Мал. БЕ-ША

— А цей чого без черги преться?!
— Тихше! Це ж сам голова і є.

Ніс

(їй-їй, не за Гоголем)

І трапиться ж таке...

Одного разу директор Ізмаїльського міськпромторгу В. Ф. Троїцький по дорозі на роботу зненацька відчув, що з його носом скоїлося щось недоладне. Був ніс, як ніс, і раптом ніби не стало носа. Ніби втратив він свою матеріальну основу...

Переступивши поріг Міськпромторгу, В. Ф. Троїцький мало не стукнувся лобом з директором магазину № 1 А. П. Друченком. Поздоровалися і зміряли один одного загадковими поглядами.

— Ви той... щось мені хотіли сказати?

— Ні, я тільки хотів спитати, чи той... чи не здається вам, що мій ніс...

— Та я й сам... Мені самому здалося, що з моїм носом щось таке, знаєте...

Обидва, схвильовані, завернули до бухгалтерії. Там у найдивовижніших позах застигли й отетеріло дивилися один на одного І. Ф. Кириленко, Є. Ф. Євзюхіна, Н. П. Бевзенко, А. П. Ткаченко, В. Ф. Філіпова, В. І. Закаржевська та А. В. Стрельцова.

— Товариші бухгалтери, — звернувся до них директор Міськпромторгу. — Подивіться, будь ласка, на мій ніс і скажіть...

Його перебило кілька стривожених голосів.

— Ми, товаришу директор, і самі... У нас самих щось з носами...

Директор торгу кинувся дзвонити в міліцію. Трубку зняв працівник відділу боротьби з розкрадачами соціалістичної власності.

— І ви — з носом? — роздратовано відгукнувся він. — Та ми тут і самі... Таке відчуття, ніби хтось тебе довго тримав за носа і раптом — відпустив...

— Що ж робити? — не втрачаючи надії, спитав В. Ф. Троїцький.

— Це вже ваш клопіт, — пролунало в трубці. — А у нас свого клопоту вистачає: зник Дорфман.

* * *

Про Х. Ш. Дорфмана ніхто ще пісень не складав. А цей скромний трудяга давно вже заслуговує на те, щоб його ім'я стало популярним.

Він тихо-мирно собі жив на свої 60 карбованців місячної зарплати й зволяв лише дозволяв собі деякі відхилення від аскетичних норм, визначених ним самим.

Так, приміром, його щоденна норма споживання коньяку ніколи не перевищувала одного літра. Це вже був закон. Твердий закон, про який знали і якого непорушно дотримувалися всі його численні друзі. Самі вони могли їсти-пити що завгодно і скільки завгодно, — Дорфман платив за все, однак сам понад літр ніколи і краплини в рот не брав. Навіть у день свого п'ятдесятиріччя, коли він у місцевому ресторані давав банкет, який йому вскочив мало не в дві тисячі карбованців.

Та що ті гроші... В грошах Дорфман ніколи нікому не відмовляв. «Не май сто рублів, — любив він повторювати, — а май сто приятелів». І треба віддати йому належне: і в друзях він теж ніколи нестачі не відчував.

Років зо три тому Дорфман подружив із Зінаїдою Василівною Баглай. Як запевняють її сусіди, це була дуже зворушлива дружба. Дня не минало, щоб Дорфман не мчав сюди з подарунками. Щоправда, дарував він не квіти, а більш прозаїчні речі, часом — просто гроші. Зінаїду Василівну це не обурювало. Навпаки, вона вважала, що асигнації пахли не гірше троянд, особливо, коли їх приносили пачками у 200—300 карбованців.

Звичайно, Хаїму Шабсовичу Дорфману не хотілося, щоб його мали за особу меркантильну. Обліку дарованого він не вів. Однак вихвалявся, що ця дружба коштує йому не менше 30 тисяч карбованців. Новенькими, розуміється. Зінаїда Василівна з цим, правда, не згодна. Вона з піною на губах твердить, що одержала з Дорфманових рук всього лише якихось нещасних 10 тисяч. При його зарібках міг би й більше подарувати.

Його зарібки!.. Вже, здається, згадувалося, що зарплата Х. Ш. Дорфмана становила 60 карбованців на місяць. Стільки він одержував, торгуючи тканинами в ларку магазина № 1. Одержував з каси Міськпромторгу.

А з виручки за проданий товар протягом трьох років брав стільки, скільки заманеться. Бувало, що весь денний виторг відносив прямо на квартиру З. В. Баглай. Траплялося, що половину тижневої виручки він за один вечір залишав у ресторані, частуючи своїх дружків.

— Невже, — питає дехто, — цього не помічали працівники карного розшуку?

Помічали. Дивувалися. І навіть почали були вірити, що Дорфман одержує свою зарплату казковими нерозмінними карбованцями. Бо як не смітив він ними, а вони у нього не виводилися.

Та казки про нерозмінні карбованці заспокоювали не так, як акти ревізій. Дорфмана щоквартально ревізували. Його ларьок кожні три місяці перевіряли такі досвідчені бухгалтери Ізмаїльського міськпромторгу, як І. Ф. Кириленко, Є. Ф. Євзюхіна, Н. П. Бевзенко, А. П. Ткаченко, В. І. Закаржевська, В. Ф. Філіпова та А. В. Стрельцова. І кожен акт ревізії, проведеної ними, — то ода во славу трудових подвигів невтомного працівника прилавка Х. Ш. Дорфмана.

Начитавшись цих актів, директор Міськпромторгу т. Троїцький повинен був зробити щось одне: або представити Дорфмана до нагороди, або ж, принаймні, премювати його. Та нічого такого він чомусь не зробив. Очевидно, не встиг. Бо перевірити ларьок, в якому торгував Дорфман, взялася комісія, створена виконкомом міськради. І ця комісія встановила, що протягом трьох років Дорфман розтратив 47.264 карбованці.

Природно, де в кого виникло запитання: а куди ж дивилися інші ревізори? Оті, що весь час ларьок перевіряли?

Вони, виявляється, дивилися... Дорфману в зуби. Як люди вельми делікатні, вони не наважувалися совати свій ніс у чужі справи. Що Дорфман їм диктував, те вони й записували.

Словом, три роки жмикрут водив працівників Міськпромторгу за ніс. А коли це йому, нарешті, урвалося, — зник.

Злодюга так дременув з Ізмаїла, що за ним аж загуло. А шляпи — зостались.

З носом!..

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Ізмаїл,
Одеської області.

ЛІТКРИТИК У ТИРІ

Мал. Л. КАПЛАНА

— Чому ви все по дріботі пуляєте?
— Не люблю бити по великих мішенях...

НА ЩИТІ І ПІД ЩИТОМ

Як людина, котра вперше приїхала у Суми і на невизначений час залишилась без місця в готелі, я змушений був примоститись біля круглого стола у вестибюлі. Та не встиг я задрімати, як чиясь рука торкнула мене за плече.

— Вріжемо? — категорично запропонував огрядний чолов'яга, блискавично висипавши з коробки кісточки доміно. — Люблю пограти на свіжу голову, а у нас у парку збираються трохи пізніше. То давайте!

Я відхилив настирливу пропозицію і вирішив достроково пуститися в мандри. У зеленому сквері, біля мовчазного фонтана, до мене підбіг жвавий мужчина.

— Скучаєте? Ну, слава тобі, є партнер. Я теж скучаю. Але нічого. Зараз розважимось. Ставте чемоданчик!

По цих словах мій новий знайомий видобув з кишені торбинку з доміно!

— Приїжджий? А я місцевий. У відпустці зараз. Треба ж якось дозвілля своє організовувати. От «козел» і виручає...

Відмовившись і тут стати партнером, я пішов далі. Біля стадіону «врізати козла» запропонував мені вусатий двірник, котрий щойно закінчив свою ранкову роботу...

Заінтригований пристрастю значної частини сумчан до «козла», я пішов до міської Ради.

— Як у вас організовано літній відпочинок трудящих? — поставив я досить зрозуміле і зовсім не складне запитання.

— Та, ніврокy, відпочивають, — лаконічно відповіла заступник голови міськради Лідія Іларіонівна Гамалій. — А конкретно цим ділом займаються профспілки. Міськрада лише визначає зони і межі зон відпочинку. От, скажімо, підете ви на пляж...

І перед тим, як шукати Будинок профспілок, я таки пішов на пляж. І побачив я там два розцяцьковані стовпи з металевих труб, а на тих стовпах металеві таблички з написами «Граница пляжа». І все. А ні тобі роздягалень, а ні тобі споруд для стрибків у воду, а ні тобі якогось іншого обладнання для купальників.

А що ж у профспілках?

Треба відверто сказати, що тут про відпочинок трудящих говорять з великою любов'ю, з теплотою, навіть з якоюсь особливою лірикою.

Мене особисто приймала голова обласної Ради професійних спілок Софія Михайлівна Золотова.

— Ви знаєте, — захоплено розповідає й пояснює Софія Михайлівна, — нам сама природа створила чудові умови: через Суми Псьол протікає, а ще ж є в області Сейм, Десна, безліч малих річечок та озер. А скільки лісів, скільки гаїв!

— А як відпочивають люди? — з жалем перебиваю поетичну розповідь.

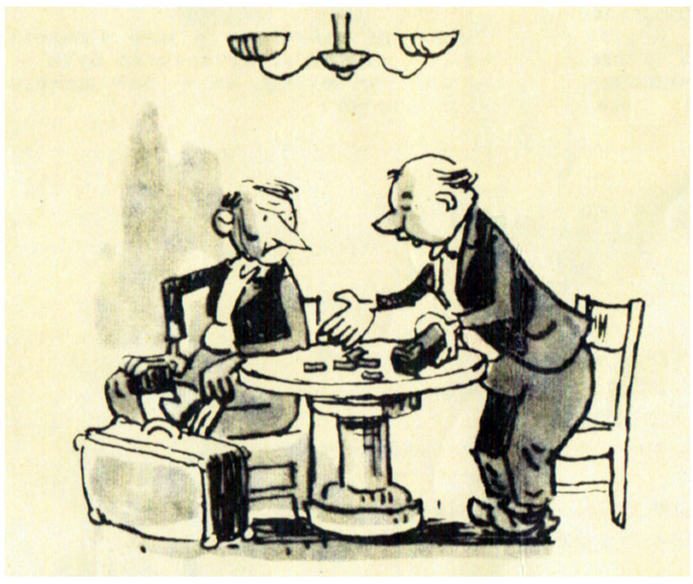

Тут відповідь не така суха і лаконічна, як у міськраді. Тут тобі кладуть на стіл «Заходи», з яких кожна грамотна людина може довідатись, що для відпочивальників заплановані: походи вихідного дня, самодіяльні туристські походи, туристсько-оздоровчі табори і т. д. і т. п.

А головне, що в кожному обкомі профспілки достеменно відомо, де і коли можна половити рибку, послухати пісню солов'я, полічити, скільки накує років зозуля.

Іще працівники обкомів профспілок розкажуть вам, що, наприклад, у Шостці є дачні будиночки на Десні, що є такі будиночки шатрові і в Конотопі. А ще в Конотопі організували для відпочиваючих спеціальний грибно-ягідний поїзд. Красота!

— Це добре і похвально. А що ж є в Сумах? — знову цікавлюсь, згадуючи про отих, шо носять доміно в кишенях.

— Як то що? — скрізь одна відповідь. — Є «Заходи» і є чудові місця для відпочинку.

Тут нічого не заперечиш... Справді, є грунтовні плани і є чарівні місця для відпочинку. Наймальовничіші з них — Мамаївщина, Баранівка та інші.

Неділя. Теплий, погожий вихідний день. Річкою добираємось до Баранівки. З одного боку луки з запашною травою та квітами, а на другому березі — гай з різноголосим пташиним щебетом. Багатьох приваблює той лісовий берег Псла. Щоб перебратися туди, треба роззутися, скинути нижню частину одягу і по мірі занурення у воду, піднімати вище сорочку. Кілька років точаться розмови, щоб спорудити хоч легенький дерев'яний місток через річку, але від тих розмов до діла такий же, видно, нелегкий шлях, як і через Псьол до солов'їного гаю.

Характерна ще одна ознака для сумчанина, который зібрався на лоно природи. Це — «сидір». Сумчани давно переконалися, що їм на відпочинку з харчами не допоможуть ні бог. ні директор Міськхарчоторгу т. Скляров О. В., ні директор Міськпромторгу т. Мокієнко В. О. Одна надія — на власний «сидір». Не взяв харчів з дому — не ремствуй.

— Пожити б на природі з місяць, — безнадійно зітхає чимало жителів міста.

Але отих зітхань ніхто ніби й не чує. Хоч у Сумах і створено обласну раду по туризму, хоч і має та рада намети, рюкзаки, спальні мішки і навіть казанки та сокири, але все це лежить у дірявому сараї, замокає, псується.

Куди ж тоді діватися відпускникам та й взагалі усім городянам у вихідний день чи після роботи?

Офіціальна відповідь в усіх установах гласить:

— А міський парк культури і відпочинку навіщо?!

І попрямував я до парку, що розкинувся на березі Псла. Перше, що мене зустріло біля входу, це великий щит з розпорядком роботи парку.

Дивлюся і дивуюся: «Читальний зал працює з 16-00, зелений театр — з 19-00, шахово-шашковий клуб — з 16-00, кінолекторій — з 20-00» і т. д.

Заходжу в парк. Все зачинено, все на замках. Жодної тобі газетної вітрини. Біля найближчого дитячого майданчика з поломаною альтанкою і пощербленим колесом-каруселлю стоїть кіоск, де колись продавали книжки, але й той з висадженими вікнами, з поруйнованими полицями.

Доки не настала друга половина дня, в парку працює лише два заклади. Один — це філіал ресторану. Але туди моторошно заходити, бо перше, що впадає в око, це дві (!) застережливих таблички «З спиртними напоями вхід заборонено!», а другий заклад — «Козел».

О, тут за двома довжелезними столами хіба ж такі пристрасті киплять!

Як сказав директор парку т. Ліпсман, ці «доменщики» перебувають «поза законом». Вони до парку ніякого відношення не мають. А «козлобої» скаржаться, що їх витіснили з основної території парку, відсунули аж під саму дамбу, але вони не здаються.

І все ж я глибоко переконався, що при такій організації відпочинку трудящих, оті, що «забивають козла», показали себе найбільш стійкою категорією людей. Вони не чекають, як кажуть, милостей ні від природи, ні від тих організацій міста, які мають турбуватися про відпочинок трудящих, про їхнє культурне дозвілля.

Прощаючись з Сумами, я навіть проникся повагою до «козла» за його живучість.

Ів. СОЧИВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

НЕПРОДУКТИВНА МОРОКА

Колись одна симпатична дамочка казала:

— Страшенно не люблю непродуктивних витрат!

— А які ви маєте на увазі витрати? — запитували її.

— Платити за квартиру, за газ, за електрику.

— Які ж витрати ви вважаєте продуктивними?

— О-о-о! Піти в оперетку, купити торт, пляшку шампанського тощо.

З хазяйського роду, видать, була дамочка.

Вячеслав Йосипович Грицюк, начальник Тернопільського обласного управління кінофікації, теж не любить непродуктивних витрат.

У місті Гусятині задумали обладнати в кінотеатрі широкоекранне устаткування. Обладнати не обладнали, але привезти привезли.

Ну і як годиться, звалили під стіною — хай чекає кращих часів. Але саме устаткування ще не устаткування, йому електрика потрібна з постійним струмом. Тоді ж було придбано новесеньку електростанцію ПС-15 вартістю в 1236 карбованців.

І все, може, було б гаразд і не довелося б нам з Вячеславом Йосиповичем знайомитись, коли б при тій електростанції був не двигун ГАЗ-320, а який-небудь паровик. А так двигун ГАЗ-320 чудесно припасовується до автомобіля «Волга».

Подивився Вячеслав Йосипович на той двигун, похитав головою і прийшов до висновку, що непродуктивно його при електростанції тримати.

І чого справді? Ходять люди в кіно? Ходять. Виконується план? Виконується. А чи то кіно широке, чи то вузьке, не так вже й важливо.

Словом, двигун опинився на загадковій зеленій «Волзі», за кермом якої сидів Вячеслав Йосипович, і погнав той двигун тую «Волгу» у Тернопіль. А в Гусятин поїхав перчанський гінець, бо гусятинці Перцеві листа написали: «Так, мовляв, і так, допоможи, Перче, нашого двигуна знайти».

Приїхав перчанський гінець у Гусятин і побачив те місце, де стояв раніше двигун. Довелось їхати у Тернопіль. Вячеслава Йосиповича у Тернополі не було, не було там і двигуна, бо не було зеленої «Волги». Де вони всі на ту хвилину щезли, встановити не вдалося. Зате був на місці головний інженер Облуправління кінофікації Нестір Іванович Смачило. Він тільки руками розвів, коли дізнався кого і чого шукає перчанський гінець:

— Господи, які дрібниці! Подумаєш, двигун! Там у Гусятині скоро новий широкоекранний кінотеатр буде збудовано.

Який саме строк мав на увазі Нестір Іванович, коли говорив «скоро», встановити не вдалося, бо ніхто з гусятинців про цей кінотеатр нічого не чув.

Повернувся перчанський гінець до Києва... Але не встиг він переступити поріг редакції, як з Тернополя дзвінок:

— Ми, знаєте, передумали. Зняли двигун з «Волги» і до електростанції його припасуємо. Так, здається, буде продуктивніше.

Ну, звичайно, так буде продуктивніше. І чого було б відразу до цього не додуматися? Ай-ай-я-яй, забули стару приказку, яка радить перш ніж одрізати, сім разів одміряти.

Дарма забули, і довелося відрізаний двигун назад до електростанції пришивати. Морока, та ще й непродуктивна.

Б. МИКОЛЕНКО.

У багатьох їдальнях до столу не подають свіжих овочів.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Пустіть!..

МУРАШКА І СВІТЛЯЧОК

(БАЙКА В ПРОЗІ)

Якось, гуляючи пізнім вечором, Мурашка побачила Світлячка.

— Який ти гарний,— сказала вона.— Давай дружить...

— Давай,— згодився Світлячок.

Весело провівши вечір, Мурашка на прощання сказала:

— Приходь до мене завтра вдень...

І ось на другий день Мурашка побачила, що до неї завітала якась сіра кузька.

— Якого ти чорта сюди прешся,— закричала Мурашка.

— Це ж я, твій друг, Світлячок...

— Немає у мене ніяких друзів,— сказала Мурашка і зачинила двері.

М. ЛУЧИНА.

м. Кременчук.

Мал. Л. БОЙКА

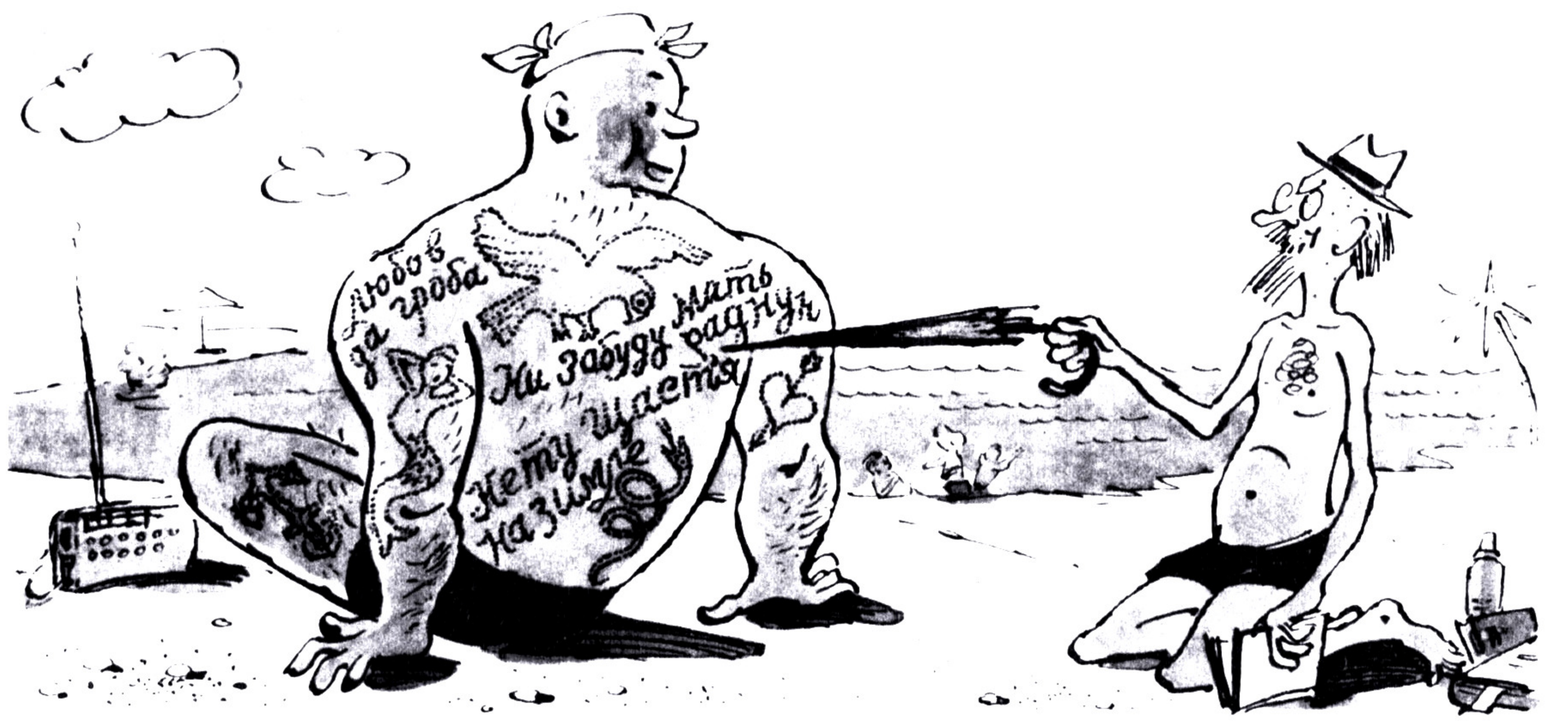

— Голубе, у вас тут помилок та й помилок!..

ІНТЕРВ'Ю

Вернувшись у свою сім'ю,
Михайло Зарічанський
Давав для преси інтерв'ю
Про «рай американський».

— А скільки років вам? — пита
Товариш із газети.
— Гай-гай! Ідуть-летять літа...
Мені — вже тридцять третій.

— Не може бути! От дива!
Вся ж голова вже сива!
— То правда: сива голова,
Все ж відповідь — правдива!

Очей лукавий блиск сіяв
З-під сивих брів кошлатих:
— Я тридцять літ змінусував,
Загублених у Штатах.

І. ШПИТАЛЬ.

м. Ужгород.

В. І. ІВАНОВИЧУ 60 РОКІВ

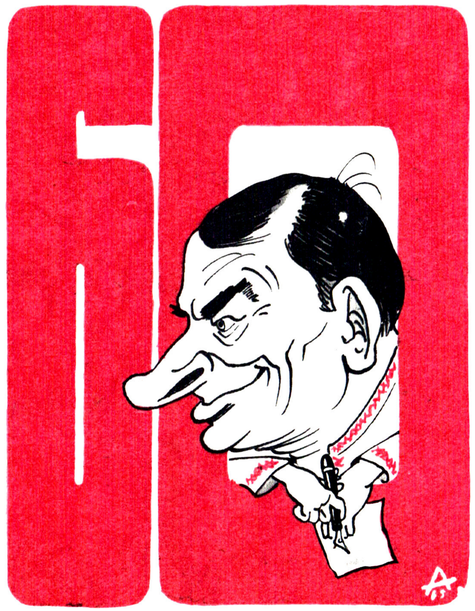

Дружній шарж І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Володимир ІВАНОВИЧ.

ЖЕРТВА МАЛОЇ ХІМІЇ

Моя дружина — Зося мила —
Усіх знайомих полонила...
Така була вона брюнетка
Та ще й стрункa, мов
статуетка.

І раптом вирішила Зося
Пофарбувать своє волосся.
Дивлюсь,
Іде моя кохана
І вже не чорна,
А — булана.

А моди змінюються часто,
І Зося все зробить готова...
Дивлюсь,
Вона вже — попеляста...
Руда,
Гніда,
Золотоброва!

І це мені не приверзлося.
Підстави певні є у мене,
Що незабаром люба Зося
Перефарбується в зелене.

І стане схожою дружина
На запашну копицю сіна.
А далі що?
Метаморфози! —
З'їдять, дивись, дружину кози.

Мораль?
Її немає й досі,
І не лише в моєї Зосі.

ДОБРИЙ СОН

Наслідування Лебедєва-Кумача

Мені сьогодні
Добрий сон приснився,
Що я в новій квартирі оселився.
Аж три кімнати,
Кухня,
Ванна,
Газ...
І це мені створив робочий клас!

Ще снилося,
Що їду я в трамваї,
Сиджу й ніхто у спину не
штовхає...
Безплатно їм,
Безплатно п'ю вино,
Безплатно йду в театр і кіно.

А потім я
В бібліотечній залі
Читаю «Фауста» в оригіналі,
І на французькій мові кілька
книг
Я, поки спав,
Перечитати встиг.

До сновидінь я змалку мав
охоту...
І я проспав,
Не вийшов на роботу.
Питаю маму, розказавши сни,
Чи можуть справді здійснитись
вони?
— Звичайно, можуть,—
посміхнулась мати,
Але для цього... треба менше
спати.

НАВКОЛО *будки*

Ювілей — не обов'язково шквал оплесків і дзвін бокалів. Ювілей, про який ми збираємось розповісти, не позначений урочистістю. Портрети ювілярів не красуються в позолочених рамах, бо навіть у найспритнішого фотографа не вистачило б ні плівки, ні сил, щоб зняти таку юрбу героїв. І хоч кажуть, що й сварливі родичі мирно уживаються в сімейному альбомі, винуватці цього торжества нізащо не погоджуються красуватися поруч навіть на фото. Вони — два «непримиренних табори».

Колись керівники маслозаводу та автопарку, що містяться на одній вулиці у м. Городні, Чернігівської області, були добрими сусідами. Тепер вони — стратеги паперової війни. Тепер вони завдають один одному влучні удари чергами взаємних образ і претензій, захищаються колючим дротом бюрократичних відписок.

Спільність інтересів і причина постійних сварок — звичайна трансформаторна будка, яку рівно три роки тому почали будувати сусіди. Довго домовлялися, кому першу цеглину класти. Нарешті маслозавод звів ту будку сам і навіть трансформатора поставив.

Тоді в будку попросився і автопарк.

— Дудки, — сказали маслороби.— Ми будували, ми і «сидітимемо» в будці.

— А ми вам трансформатора поставимо, набагато потужнішого за ваш.

На маслозаводі погодились. Дозволили сусідам поставити потужний трансформатор, а той трансформатор, що самі ставили, на інший завод віддали.

— Як ви сміли? Як ви могли? — обурилися в автопарку. — Або поверніть нам ваш трансформатор, або геть з будки!

— Якщо не подобається, забирайтесь самі, — відповіли на заводі.

І почалося. Дзвінки, листи, скарги. Скарги, листи, дзвінки. Астрономічна кількість «вхідних» та «вихідних», підписаних директором автопарку т. Маничем і директором маслозаводу т. Єрмоленком.

Баталія дедалі розпалюється. З 1964 року паперова війна йде вже на рівні трестів. Головний інженер облавтотресту т. Висоцький пише ультимативного листа керуючому Чернігівським трестом «Маслосирпром» т. Мовші. А той у свою чергу надсилає не менш ультимативну відповідь.

У Київському міжобласному арбітражі з'являється справа № 329/6. Поважні арбітри поринули в море паперів, намагаючись встановити істину. Встановили і відмовили у позовах обом «високим сторонам».

Але «високі сторони» настроєні по-бойовому. Під акомпанемент скрипучих пер і симфонію телефонних дзвінків відзначають вони третю річницю паперової битви.

Про цей своєрідний ювілей знають у керівних колах Городні. Але, мабуть, не збираються відзначати його.

А варто було б з нагоди такої знаменної дати посадити ювілярів за стіл переговорів і пояснити їм, що історія з будкою недешево коштує. Адже десятки людей витрачають дорогоцінні години на розгляд цієї базарної справи.

П. ТИМЧУК.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

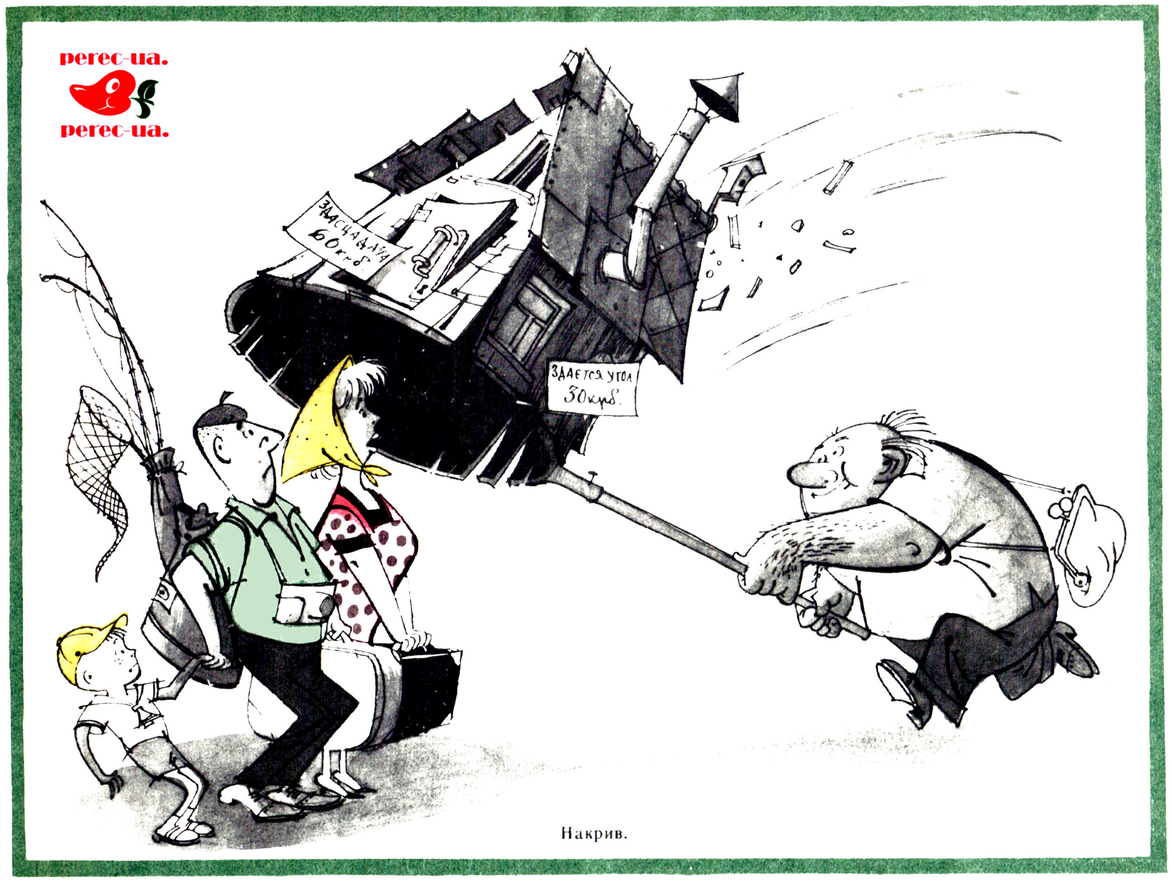

Накрив.

З олівцем по Умані

Ось ми і в Умані. Красиве місто. Старовинне. Тут, як кажуть, кожен камінчик — свідок історії. І старої. І нової. І ми дещо почули тут. І побачили.

1.

Поїзд з Києва прибув пів на одинадцяту вечора. Темно, хоч в око стрель. На привокзальній площі чую глас вопіющого: «Таксі!» Та з однаковим успіхом тут міг би волати навіть зведений хор пасажирів. За півгодини до вокзалу підійшло лише одне таксі «ЧКА-96-39».

Може, в Умані немає машин? Може, місто обділили? Може, обмежилися самими табличками «Зупинка»? Не обділили і не обмежилися. Уманська автотранспортна контора має 32 автобуси і 21 таксі, має розклад руху поїздів і графік руху власного автотранспорту, має диспетчерів, головного інженера і начальника. А от порядку — катма.

2.

Для новоприбулих усі шляхи-дороги ведуть в єдиний готель «Умань». Правда, вони могли б також вести і в готель поблизу автовокзалу або в кемпінг для туристів. Але ці «об'єкти» вчасно не здали в експлуатацію, бо споруджували їх за принципом «будувати і ламати».

Ясна річ — ламали строки і тягли будівництво. Затягли до того, що замість привітного «будь ласка, ось ключ від номера», вас у готелі зустрічають дражливим стандартом: «Вільних місць немає».

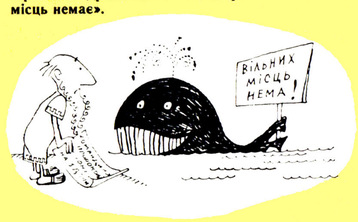

3.

Дієтична їдальня № 16 міськторгу. Сюди «приносити і розпивати алкогольні напої забороняється». А навіщо їх приносити, коли в самій їдальні вільно продають кубинський ром, шампанське, міцні вина та пиво? Певно, директор міськторгу М. А. Ганниця під «алкогольними напоями» розуміє саму горілку — її він «дієтичним напоєм» не вважає.

А продавщиця кіоску № 4 «Коопторгу» Л. С. Кривогузова — так та продає міцні вина навіть малюкам, яких з-під прилавка не видно. Аби гроші! Але людина вона принципова — цигарки вона хлопчакові не дасть. Ні за які гроші! Бо знає: дітям до 16 років продавати куриво заборонено.

4.

Умань славна історичною пам'яткою — дендропарком Софіївкою. У парку казкові куточки — водоспади, фонтани, велетенські скелі, гроти... Дендропарк чарує своєю красою десятки тисяч туристів, що приїжджають сюди з усіх усюд.

Та, дивись, трапиться серед цих туристів якийсь дикун, котрий лишає по собі теж «видатні» пам'ятки свого варварства.

Погруддя Сократа. У старогрецького філософа відбито ніс, і, можливо, саме автори цього варварського мордобою залишили на грудях старого філософа свої автографи «Ваня+Оля».

Колона Аполона. Ще недавно на ній стояв сам бог мистецтв. А нині з колони стирчить лише залізне пруття. Знаменитої Венери-купальниці теж не побачиш: її після «обробки» котрогось варвара «відвели» на реставрацію...

У Софіївці сторожі, видать, дуже смирні. Поста міліції у парку нема, дружинники теж сюди не ходаки. І дикунові приємно, знаєте, «роздавити» пляшку під екзотичним японським деревом «гінкго дволопатевим» і викинути її у кущі «кизилу звичайного». А потім податися на «Острів Кохання» і безкарно побити вікна у «Рожевому павільйоні».

...Уманці розповідають, що раніше з літака було видно напис «Софія», відтворений мальовничими купами дерев. А зараз можна розібрати тільки «Со...» Щось дуже схоже, що «Софія» гукає «Сос» — шануйте мене, люди!»

З перцем мандрував,
записував і малював
Ю. ЯЧЕЙКІН.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

ПРИТЧА ПРО ЄВЛАМПІЯ

Притча по-сучасному — ніби байка, фейлетон чи гумореска.

Народиться собі, припустімо, який-небудь отрок. Підросте. Вусики відпустить. Вже й на дівчат підкахикує. А працювати — горе та й годі. Ну ніяк не охота. Дармоїд — штука стародавня. В усі часи й епохи цього добра вистачало. До того часом людина розледачіє, що й оженитись лінькй. Візьме й подасться у пущу, пустельником наречеться і никає собі цілий вік. З нудьги заведе дружбу з ведмедем. Часом жону ближнього спокусить. А там, дивись, якийсь апостол складе притчу про те, як, коли і де саме все оте було. І вже, дивись, колишній наш отрок не дармоїд, а великомученик.

Так-от, жив собі та був собі в нашому селі, правда, не отрок, а вже в літах отакий собі отець Євлампій. Хоч у пустельниках і не ходив, але в житейських справах дещо тямив. Завидний був піп. Навіть найсмиренніша на всю округу баба Горпина і та часом не витерпить, почне допікати своїх подружок з інших парафій:

— Та вам, сяким-таким, і не снилося, і не видилося такого батюшку мати. Як скаже казання, а як закотить очі та як заспіває «вознесися, херувиме», то, повірте, млость аж у ноги вступає.

Що в плечах, що в крижах Євлампій — не дай бо'. Особливо отой писок! Аж страшно, так викруглився та викохався. Ніби цілісінький рій шершнів тиждень його жалив. І чого тільки не зробить з людини повноцінний харч і вічне неробство.

Наш колгоспний сторож, дід Охрім, прямо закоханий у Євлампія. Як зустріне, так і почне вихваляти: — Ви тільки гляньте, люди, яку могутню силу може сотворити природа. Добрячий вийшов би свинар. Та що там свинар. Механізатором міг би стати. Самого Олександра Васильовича Гіталова, як пить дать, обскакав би. На всю країну пішла б слава. А так живе ото дурисвітом!

Не раз вже говорили дідові Охріму, що так не можна, що з Євлампієм треба ввічливо, з науково-природничим підходцем розмовляти.

— Знаю, знаю... Та що поробиш. Характер такий. Не можу, каже, спокійно дивитись навіть тоді, коли колосок скотина притопче. А тут не колосок і не скотина, а людина сама себе знищожає.

Часом і від благочинного перепадало. Одного разу навіть конфуз вийшов. Трапилось це на міжпарафіянському семінарі по обміну досвідом. Благочинний, — сухорлявий такий собі старикашка, — зміряв Євлампія примруженим оком, поцмокав язиком і ніби жартома запитав:

— Апетитом, мабуть, не страждаєте, отче?

— Та, спасибі, нівроку собі, — весело відповідає Євлампій. Двічі до столу запрошувати не доводиться.

— З вареничками все пустуєте?

— І пиріжечками теж забавляюсь, — відповідає Євлампій.

— Чревоугодію предаєтесь?!!

— Та люблю, отче, попоїсти, чого гріха таїти.

— Бачу, бачу, — вже без жарту продовжував старикашка. — Ач, роздуло... А стегна нанохав. Не священик, пробачте, на грішному слові, а льоха в рясі. Хоч би штангу штовхав. Дивись, рекорда й товконув би на всю вселенну.

Пореготали тоді святі отці з Євлампія, але він не образився. Своїм життям Євлампій задоволений. І приходом теж. Село попалось на рідкість покладисте. Не часто надибаєш таке.

Єдиною неприємною, так би мовити, антиєвлампіївською силою у приході був дід Охрім. Та й на того було цикне його жінка — баба Христя: «Та вже сиди, старий бовдуре! Теж мені планітарій». І дід Охрім смирнішав.

Отак і поживав отець Євлампій. Та не все, кажуть, коту масляна. Грянула біда і на його голову. Конкурент неждано заявився. Ні з того, ні з сього конфлікт законфліктився.

Став до села навідуватись якийсь шолудивий тип. Миршаве таке створіннячко. Проповідником нарікся. Все щось з бабусями шушукається, в секту якусь агітує. Не то в трясуни, не то до єговістів.

Отець Євлампій спочатку не звернув уваги. Дуже увірував у свій авторитет. Таке часом трапляється з людьми. А лиса штунда тим часом бабку за бабкою до себе переманює.

Вирішив отець Євлампій дати бій. Як хорт мотонув по всіх кутках. Довгенько нишпорив. А шолудивий хитро, бестія, законспірувався. Але отець Євлампій таки накрив його. Аж за виселком, у бабки Мокрини. Вскочив у хату — а там весь його актив. Бабусі скорботно за столом возсідають, а проповідник про кінець світу щось торочить, на психіку б'є. Залякує страшним судом.

— Ех, ви, грішниці, безсоромні, — гримнув могутньо Євлампій. — Та я вас анафемі предам, геєні огненій!

Шибки задрижали від того гнівного вигуку. Лампа ледь не потухла. Бабусі ж сидять і ні гу-гу. Мов і не до них. Губками щось плямкають. Псалми мугичуть. А проповідник ще й голоса подає:

— Не маєш права! Не зажимай свободи совісті і віросповідання.

— Сестри мої непорочнії, — змінив тактику Євлампій. — Та на кого ж ви мене проміняли?!

— Не заважай людям до страшного суду готуватись, — верещить шолудивий тип.

— А ти, — обернувся Євлампій до шолудивого, — гайда звідси. Катай, не вганяй у гріх... — і для авторитету своїх слів Євлампій хотів було всім відомим способом виставити проповідника з хати. Та ба. Шолудивий тип на всяких спортивних прийомах, видно, краще розумівся. Не встиг наш батюшка й кроку зробити, як опинився на долівці. Ноги в сінях, а голова поміж рогачами.

І страшно, і боляче, і соромно. Отаке плюгаве, а доводиться капітулювати. Навіть на семінарію нарікати став: «Три роки часословця все мугикали. Не могли навчити, як під дихало нахалюгам давати». І тут Євлампія осінило... Пригадав, як він на всю семінарію чемпіоном став. Було це пізньої осені. В трапезну привезли грузовик гарбузів. Жовтих, здоровенних, з вузлуватими ребрами. Якийсь отрок, від нічого робити, затіяв веселу штуку: «Хто, каже, лобом гарбуза розіб'є — з мене пляшка сліз господніх». На три зірочки — уточнив ініціатор.

Вибрали найбільшого гарбузяку, поставили на табуретку і почали. Хто не пробував, нічого не виходило. Тільки синці на лобі залишились. Квола братія підібралась. Один Євлампій як кресонув — гарбуз на четверо. Сім гарбузів ухекав.

Пригадавши цю історію, пішов Євлампій на переговори:

— Бачу, — каже, — що на достойного напав. Цiную і преклоняюсь. Перестаньмо, немов баби недоумкуваті, за волосся смикатись. Хай нас бог розсудить. І смиренно додав: «Давайте, брате мій, мужським спортом займемось — лобами побуцькаємось. Отож, отож, як барани на тирлі. Хочете з розгону, а хочете навколішки. Хто першим не витримає, того щоб і духу не залишилось». І тут же, не гаючись, кресонув його так по голомозому черепку, що аж у самого в очах заіскрилось. Ну, думає Євлампій, — кришка шолудивому типу. Глянув — а той собі посміхається, немов нічого і не трапилось. Кресонув тоді Євлампій удруге. І знову ніякого ефекту. Гупонув втретє, вчетверте. А проповідник хоч би тобі що.

— Та я ж, — вигукнув Євлампій, — у семінарії гарбузи трощив...

— А я, — спокійно відповів шолудивий тип, — дно у діжках лобом вибиваю.

Закінчилась ця баталія нічийним рахунком. Нуль-нуль. Обоє зімліли. Одна мироносиця навіть «за упокой» затягнула. Правда, помилилась. Відходили супротивників буряковим квасом. У таких випадках, як і на похмілля, буряковий квас краще за тетрациклін.

Великих мук почав відтоді зазнавати Євлампій. Гулі на лобі сверблять. А тут ще й дід Охрім допікає. Як зустріне, так і почне: — Ой, як же він вас, отче, розмалював. Шкода. Дуже шкода, добрячий же міг би з вас вийти свинар. А механізатор? Та при таких крижах... І де вона ота штунда тільки й взялася.

А отець Євлампій як гаркне:

— Іди ти... — і ще щось таке додав, чого й у біблії не вичитаєш.

* * *

Вас, звичайно, зацікавить, в якому селі отаке могло трапитися. Що тут сказати? У тому селі, де і завклубом на місці, і кіно йде справно, і лекції цікаві читаються, і молодь ініціативна, — такого зроду-віку трапитись не могло.

А в тому селі, де і завклубом спить, і кіно не буває, і лекції на кінського Юрія читаються, і молодь ходить позіхаючи, ще й не таке може трапитись.

С. НЕЗАМОЖНИК.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

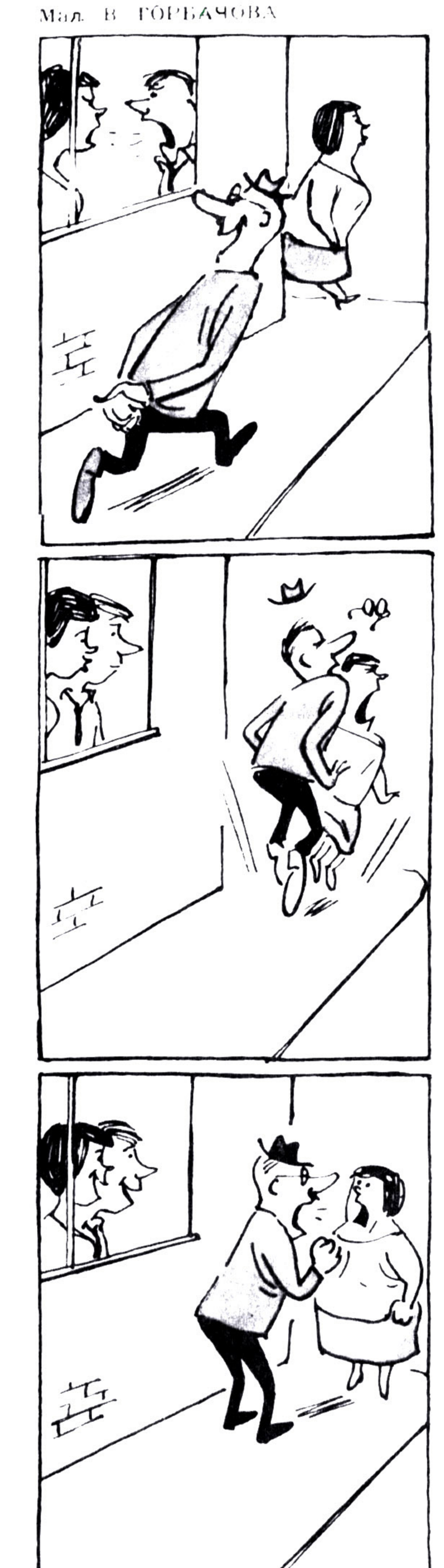

Без слів.

Народні усмішки

У ЗУБНОГО ЛІКАРЯ

Лікар. Чому ви так кричите, адже я ще не доторкнувся до вашого зуба?

Хворий. Це правда, але ви стоїте на моєму мозолі.

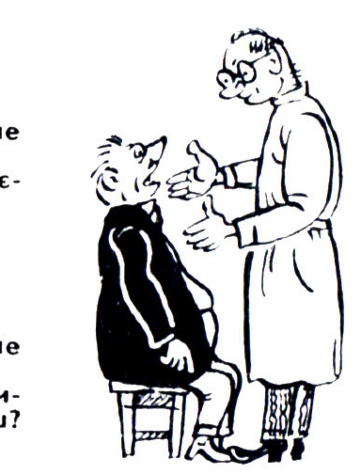

РІВНІСТЬ

— Яке безладдя в моїй кімнаті. Нічого тут не можна знайти, — обурюється чоловік.

— Не в моїй кімнаті, а в нашій, — поправила дружина. — Скажи, нарешті, що ти шукаєш?

— Нашу бритву...

НЕ МОЖНА ВІРИТИ

— От зараз піду до твого тата і скажу йому, що ти мене дражниш, — каже мала Оленка.

— Можеш іти, — посміхається Андрійко, — мій тато тобі не повірить, бо він завжди говорить, що жінкам не можна вірити.

ВИХІД ІЗ СТАНОВИЩА

Зустрівся карась з окунем та й говорять між собою:

— Ну й набридло мені жити в цьому бруді, — скаржиться карась.

— Дивак, — каже окунь, — схопись за гачок і попадеш у сметану.

Повідомив Ф. Н. ВЕРБІВСЬКИЙ
з м. Львова.

ПО КАРАСИКУ

Якось у великий піст зайшов дяк до попа, а у того гості саме до столу сідають. Довелося попові і дяка запросити. А на столі чого тільки не було: сало, ковбаси, пироги з м'ясом, яєчня, а посеред столу смажене порося.

Зрадів дяк, бо коли піп сам скоромину їсть, то й йому можна. Сів до столу і відразу до ковбаси руку простяг.

— Підожди, дяче, — каже піп, та й звертається до всіх, — з'їжте, гості дорогі, по карасику, — і сам з малесенького карасика кісточки вибирає.

З'їли по карасику, а потім від усього, що на столі було, одні шкурки, кісточки та порожні пляшки залишили. А піп знову:

— А тепер, гості дорогі, ще з'їмо по карасику.

На другий день дяк питає у попа:

— Батюшко, а навіщо ми отих карасиків їли, коли і без них під самісіньку горлянку вже підперло?

— Дурний ти, — каже піп, — а як захоче бог перевірити, як ми піст соблюдаєм? То він зверху загляне — карасик, знизу — теж карасик. От, скаже, молодці хлопці, небесного уставу не нарушають. Думати треба, дяче!

Повідомила Н. А. АРТЕМОВА
з м. Харкова.

МАЛЕНЬКІ БАЄЧКИ

ПІВЕНЬ НА ПАРНАСІ

Даремно бряка темна маса,
Що Соловейку я не рівня.
Скажіть: а з кого більше м'яса?
Із Солов'я чи з Півня?!.

ЧИМ БЮРОКРАТ ВІД ДУРНЯ ВІДРІЗНЯЄТЬСЯ...

Він часто лупить теж
об стінку головою,
Але не власною — чужою.

ТЕЖ СПІВЕЦЬ...

Грак підбадьорював в зажурі
Солов'я:
— Чого додолу крила опускати?!
Та плюнь ти на слова Ворон отих,
Як я, —
Їм кар-р-р-кати,
А нам, співцям, — співати.

ВОДОПЛАВНИЙ ПІВЕНЬ

Раз Півник на колоді переплив
ріку,
Вірніше, річечку мілку.
Тепер серед Курей він
гонориться:
— Я, бра-атці, водоплавна птиця!

НЕ ТУДИ ПОТРАПИЛО...

Дурне Ягня
Шука в Шакала співчуття,
Бо від Вовків нема йому життя.

ФАЛЬШИВІ ДИФІРАМБИ

— О, ви — розумний! — так
Ослу-кретину
Співає Півень дифірамби з тину.
Чого ж він горло так дере своє?
Бо все коло Осла... зерно клює.

ЗАСЛУЖИЛА...

Кричать: «О, Черепаха —
молодець!»
За що, спитаєте, така їй дяка?
Е-е! Заслужила шану, хай їй
грець —
В змаганні з бігу перегнала...
Рака.

ПОКАРАЛИ...

Ведмедя вигнали,
А він — як іменинник.
Іще б! — Нагнали з пасіки
В малинник!

Анатолій КЛИЧКОВ

Любий Перче!

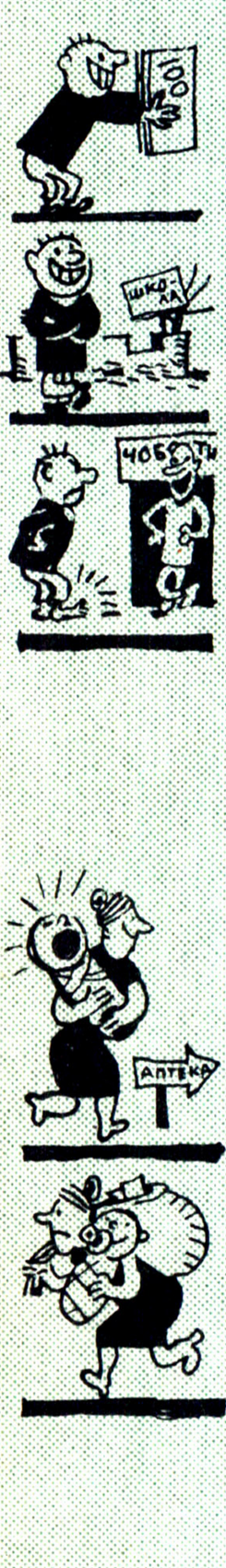

Ти не уявляєш, які щасливі начальник Дунаєвецького «Міжколгоспбуду» т. Гетун та його виконроб т. Пирожок, що їм не шиють так чобіт, як вони будують у нашому селі школу. У 1963 році правління колгоспу виділило «Міжколгоспбуду» кошти для її будівництва. Будівельники зробили розбивку території і завезли будівельний матеріал. Через рік міжколгоспбудівці заклали фундамент і вигнали стіни. На цьому будівництво школи застигло, як цемент. Словом, гроші пішли, а будівництво стало, і невідомо ще скільки стоятиме.

Тепер ти зрозумів, Перче, який зв'язок між чобітьми і школою. Коли б т. Гетуну та т. Пирожку так шили чоботи, як вони будують ту школу, то обидва декілька років ходили б без чобіт, та ще й без грошей.

М. БЛАЖЕЙ,
вчителька Томашівської восьмирічної школи.

Дунаєвецький район,
Хмельницької області.

Поділися, Перче, своїм батьківським досвідом. Нас цікавить одне: де ти діставав соски для свого Перченяти? У славному місті Запоріжжі їх нема, хоч плач. Та й це не допомагає — немовлята справді плачуть, а сосок, як не було, так і нема. Правда, пару пустушок придбати ще можна. Але коштують вони аж 2 крб. 32 коп., бо продаються лише в комплекті з дитячою аптечкою. Ми натоптуємо кошики цими навантаженнями і жахаємося. А що, як досвід аптекоуправління підхоплять інші торговельні організації? А що, як повзунки продаватимуть лише вкупі з повним туристським спорядженням, а пелюшки тільки комплектно зі спальним гарнітуром?

Ось чому ми просимо тебе, Перче, поділитися з ким слід своїм батьківським досвідом. Той досвід, може, і нам допоможе.

БАТЬКИ-ЗАПОРОЖЦІ.

Вирішили ми запропонувати тобі одне громадське навантаження: підсобити керівникам залізничної станції Полтава-Київська вивантажувати з вагонів і платформ матеріали, з якими їм не хочеться возитися.

Не хочеться їм, наприклад, возитися з столярними виробами, що надходять на адресу нашого тресту, і вони рішуче відмовляються розвантажувати їх. А коли ми нагадуємо, що за Статутом міністерства шляхів вони зобов'язані це робити, з нами і розмовляти не хочуть. Один тільки т. Клещов — начальник розвантажувальної служби Полтавського відділення — розкрив рота, та й той заявив: «Від навальних і сипучих матеріалів Статут нас увільнив».

Виходить, дошки, двері, віконні рами — це «сипучий матеріал»... А ми і не знали.

Не знав, мабуть, і ти, Перче, що в умілих руках т. Клещова Статут залізниці теж часом перетворюється на дишло: куди повернув, туди і вийшло...

Т. ЗОЛОТКОВСЬКИЙ,
працівник тресту «Полтавпромбуд».

ЯК У ЛЮДЕЙ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Що це з твоїм Петьком?

— Та вчора було святого Петра й Павла, так він лишнього випив.

У лікаря

Ось і моя черга.

Я швидко входжу до кабінету лікаря. Вітаюся.

— Добрий день!

— Роздягайтеся! — чую у відповідь.

За хвилину в одних трусах стою перед лікарем.

— На що скаржитесь? — запитує лікар, і в цю хвилину дзвонить телефон.

— Так, — відповідає лікар у трубку. — Хто? Іван Іванович? Добрий день, Іване Івановичу. Як ловилася, питаєте? Не дуже добре. — Лікар зітхає. — Два рази затягнули вдало. І риба і раки були. А на третій тільки забрели, як нас і потягли. Як, куди? В контору колгоспу. Відібрали сітку, рибу, обізвали браконьєрами та ще й оштрафували. Що? Ні, ні! Ні за які гроші!.. Тепер тільки вудочками...

— Так на що ви скаржитеся? — лікар знову звертається до мене.

— Щось вухо заболіло.

Тут двері з шумом відчиняються, і до кабінету заходить «позачерговий» рожевощокий чоловік.

— Іване Кузьмичу, добрий день!

— День добрий, Степане Даниловичу, — посміхаючись, відповідає мій лікар, — з чим прийшли?

— Простудився на рибалці.

— Ну, як там, клює?

— Кілограмів п'ять карасів наловив.

— Ну? — очі лікаря загорілися. — Де?

— Біля греблі.

— Біля греблі? Так я там позавчора цілий день просидів і жодного кльову.

— А на що ловили?

— На хліб. А що?

— Треба на макуху. На хліб не бере.

Лікар виписує рецепт, і чоловік виходить.

— Так що у вас? — знову запитує мене.

Не встиг я розтулити рота, як відчинилися двері і до кабінету зайшов ще один худий, високий «позачерговий».

— Івану Кузьмичу моє шанування!

— Привіт, Петровичу, привіт! Чим можу служити?

— Захворів, Іване Кузьмичу. На рибалці протягнуло.

— Багато спіймали?

— Три десятки коропчаків. Як підсвинки.

— На що ловили?

— На макуху. Раджу і вам сходити туди.

— На вихідний збираюся. Можливо, разом підемо?

— З радістю, але... — чоловік розвів руками. — У відрядження їду. Пропишіть там щось від горла і голови.

Лікар виписує рецепт. Не встиг хворий зачинити за собою двері, як я підійшов ближче до столу.

— Карасі, коропи — все це дріб'язок, товаришу лікаре. Я ось учора двадцять п'ять сомів і двадцять щук спіймав. Ось таких! Та ще більших. Мов ті телята.

— Де?! — лікар аж підскочив у кріслі.

— Знаю таке містечко.

— Так ви сідайте, будь ласка! Що у вас?

— Вухо болить.

— А на що ви ловили?

— На макуху, — не задумуючись, відповідаю.

— З анісовою олією?

— З олією, — підтвердив я.

До кабінету заглянув «позачерговий».

— Я зайнятий! — грізно сказав лікар.

— Іване Кузьмичу, — жалібно почав «позачерговий», але лікар попросив його залишити кабінет і замкнув двері.

— Шановний товаришу...

— Перепелиця, — підказав йому.

— Товаришу Перепелиця, соми і щуки — моя давня мрія. Давайте сходимо у вихідний день на річку.

— У вихідний я працюю.

— Ніякої праці. Ви хворі і перебуватимете під наглядом лікаря.

Виписав мені бюлетень, провів до дверей, ще й руку потиснув.

М. КАМІНСЬКИЙ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ В одному з листів до Перця йшлося про те, що в крамницях Дзержинського споживчого товариства (Кременчуцький р-н) не буває у продажі крейди. Коли ж споживачі поскаржилися на це, голова Дзержинського споживтовариства т. Сіряк І. Г. відписався, мовляв, факти не відповідають дійсності.

На прохання редакції правління Полтавської облспоживспілки перевірило цей сигнал і повідомило, що факти, наведені в листі, повністю ствердились. За відсутність у продажу в крамницях крейди, якої є досить на складі райспоживспілки, та за відписку т. Сіряку оголошено сувору догану з попередженням.

★ У скарзі, що надійшла з села Білки (Іллінецький р-н), розповідалося про несумлінне ставлення до своїх обов'язків керуючого сільською аптекою т. Чернушука. Він часто видавав не ті ліки, які виписував лікар, продавав ліки по завищених цінах тощо.

Після розслідування цієї скарги керуючий Вінницьким облаптекоуправлінням т. Київський повідомив редакцію, що Чернушука з роботи знято.

★ Гр. Редька І. М. з Чернігівщини поскаржився Перцеві на те, що, коли він купував у Києві на лісоторговельному складі № 14 Київської обласної бази «Укрлісобудторгу» лісоматеріал, продавець складу Савченко обрахував його на 8 крб.

Як повідомив директор Київської обласної бази «Укрлісобудторгу» т. Поводзинський, перевіркою встановлено, що такий факт дійсно мав місце. Продавцеві Савченку оголошено сувору догану, а завідуючому складом Польовому за недостатній контроль за роботою продавців — догану.

Вісім карбованців гр. Редьці повернуто.

Страшне перо не в гусака...

«Тов. Іваньо ніде не працює, а зі своєю худобою заїдає колгоспний масив».

(Із скарги).

—

«Шофер Антонов ні за рулем, ні без руля не пиячив».

(Із характеристики).

—

«В хаті Іванюхін стояв біля дверей і на когось різав зубами».

(Із протоколу допиту свідка).

—

«Моя свиноматка виломилася з обори і вийшла на озимину з поросятами. Це помітив голова сільради і оштрафував кожне порося на 2 крб. 50 коп., а 10 поросят і свиноматку на 27 крб. 50 коп.

Прошу голову райвиконкому подивитись на потраву і на поросята».

(Із скарги).

—

«Через двір йшов гр. БОНДАРЧУК і просив провести його швидко через собаку».

(Із протоколу допиту свідка).

—

«Зобов'язати тов. Перебийніс докорінно перебудуватись і відноситись до свого чоловіка добросумлінно, готовити їсти, прати білизну і виконувати обов'язки жінки».

(Із рішення МК профспілки).

—

«Наша народна дружина працює дуже добре: одна група займається самогоноварінням, а друга хуліганством».

Зібрав М. КУХАРЧУК.

м. Жмеринка,
Вінницької області.

* * *

«Начальнику цеху тов. Гончарову

З а я в а.

Прошу дать мені обов'язково отлучку, так як я хочу женитися на три дні.

Робітник Піскун»

Надіслав З. ГРАФСЬКИЙ.
з м. Запоріжжя.

ГУМОР НАШИХ ДРУЗІВ

МУШТУМ

Ці малюнки підібрала спеціально для «Перця» редакція узбецького журналу «Муштум» («Кулак»).

Мал. Т. МУХАМЕДОВА

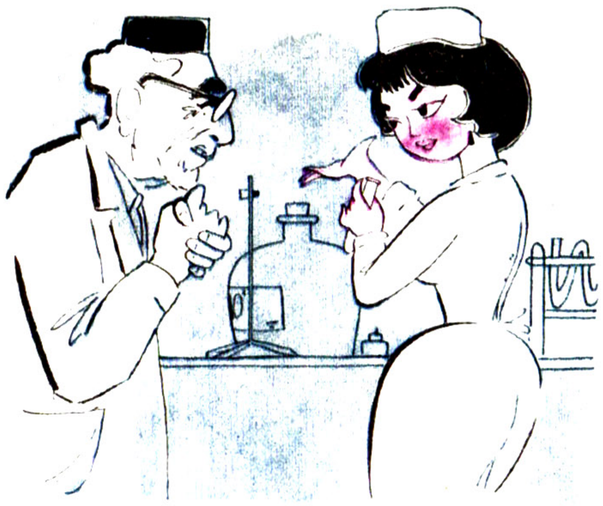

— Мила Гулю, як під'їхати до вашого серця?
— На «Волзі», дорогий професоре, на «Волзі».

Мал. Н. ІБРАГІМОВА

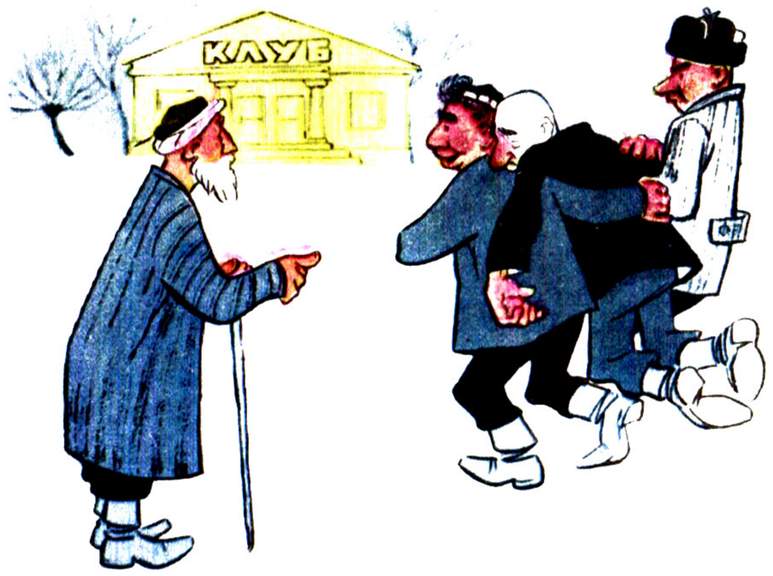

— Провалив всю роботу на фермі. Може, хоч на культурному фронті себе покаже...

Мал. Д. СИНИЦЬКОГО

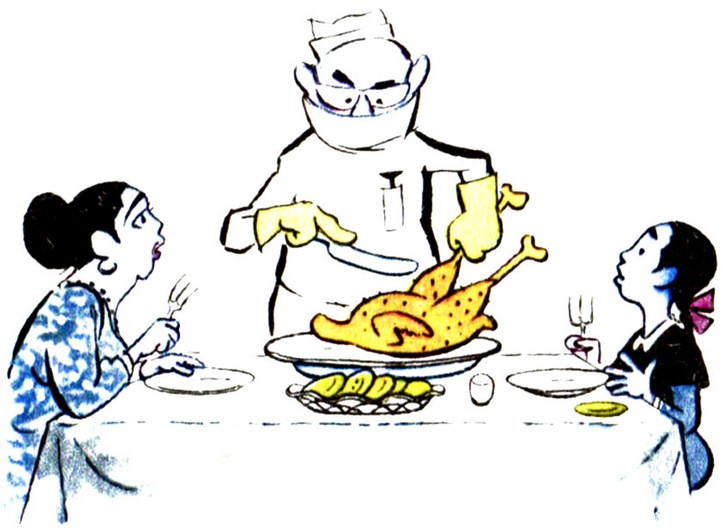

Хірург дома.

Мал. Т. МУХАМЕДОВА

— Друже, розпитай, які там на Місяці ціни на фрукти.

Мал. М. ВОРОБЕЙЧИКОВА

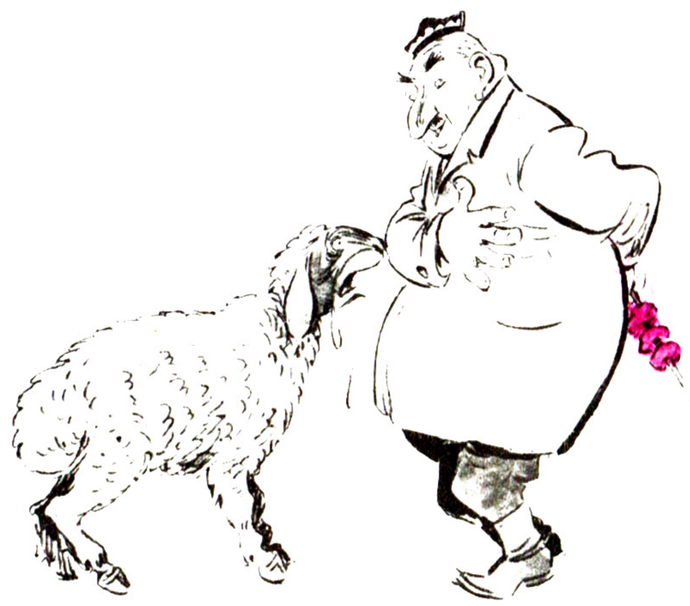

— Де мої діти?
— Вовки з'їли — сам бачив.

Мал. Л. АБДУЛАЄВА

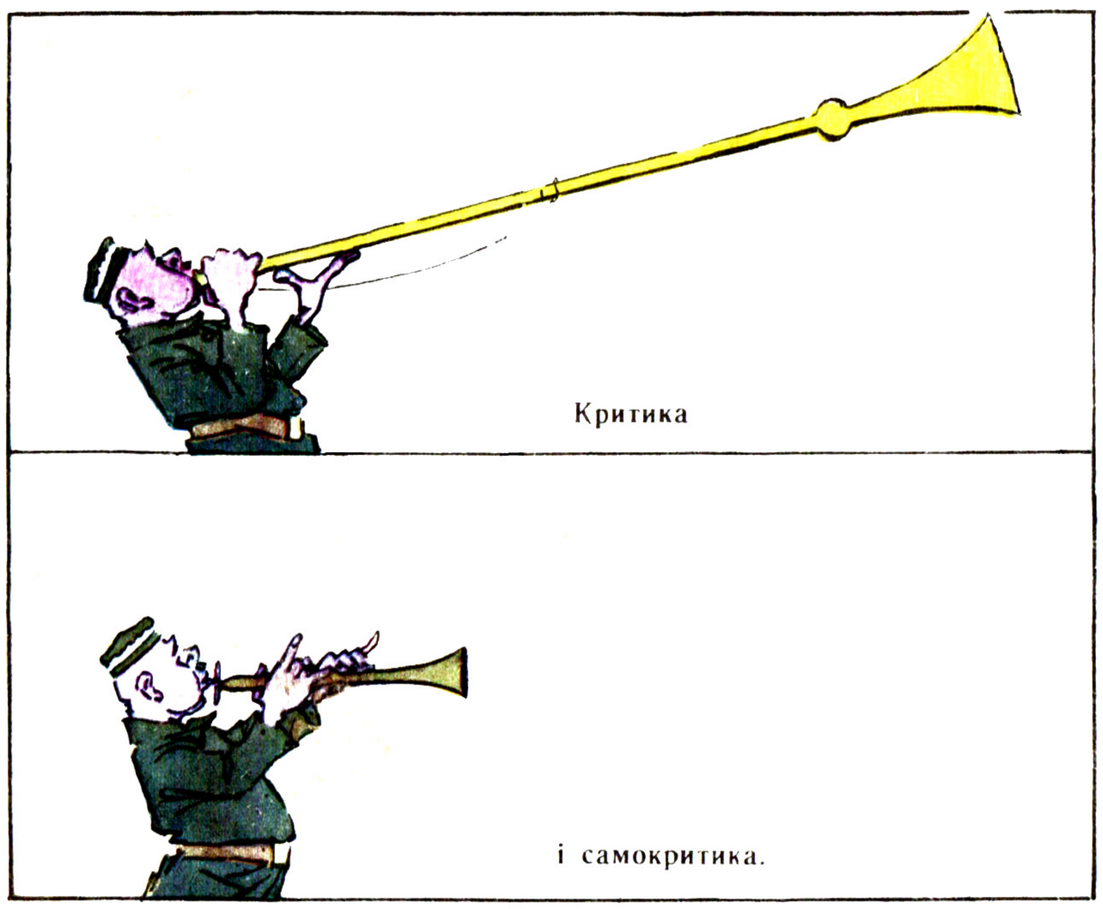

Критика

і самокритика.

Мал. Ф. КАГАРОВА

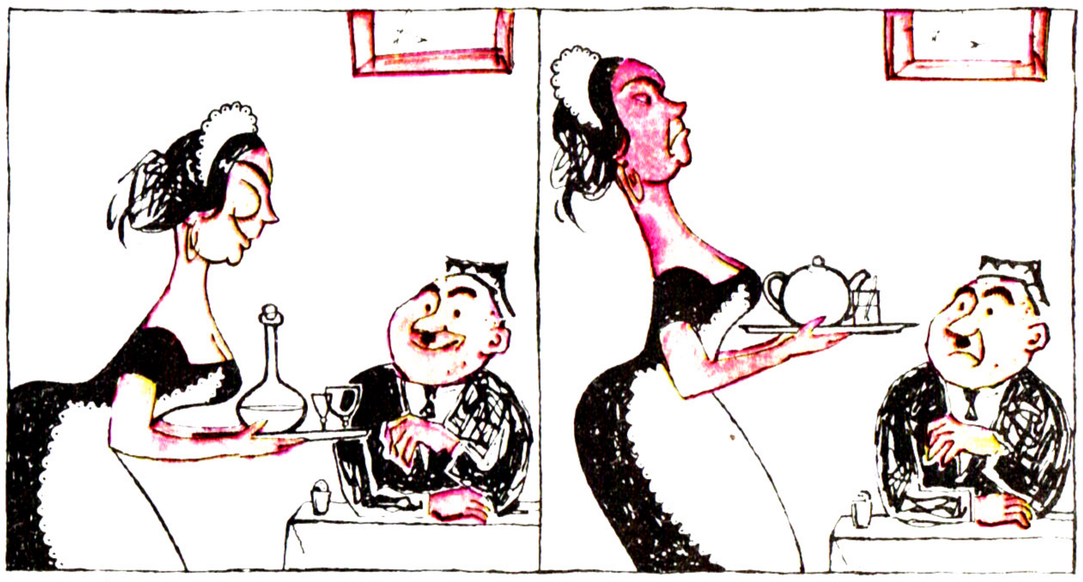

З посмішкою

і без посмішки.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 14 (553). (на украинском языке). Підписано до друку 5. VII. 1965 р. Папір 70×108⅛=0.75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 09520. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 03152. Тираж 500 000 прим.

Індекс 74393.

— Хто сказав, що ми проти миру у В'єтнамі?..